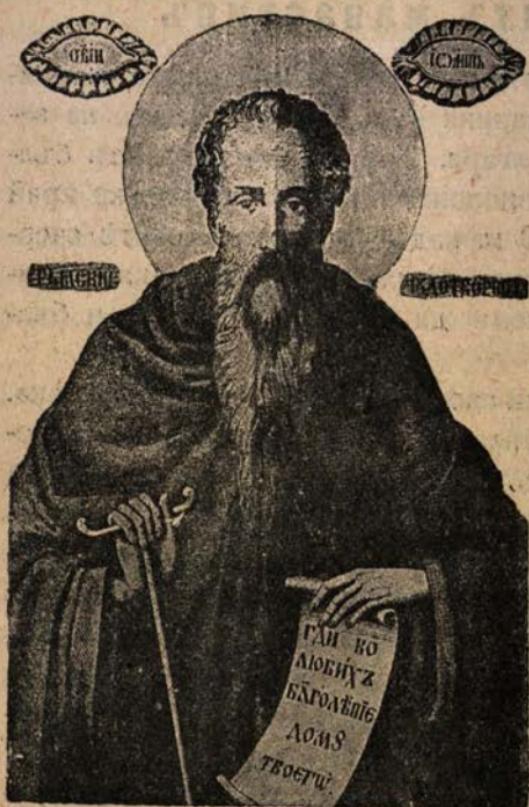

Славата на св. Ивана стигнала чакъ до царските дворци, и тогавашниятъ български царь Петъръ поискалъ да се срещне съ светия старецъ, но св. Иванъ не разговарялъ лично съ царя, а чрезъ пратеници. Двамата се видѣли отдалечъ на една височина, която споредъ преданието се нарекла „Царевъ връхъ“, кое то има носи и днесъ единъ отъ върховете надъ манастиря.

Св. Иванъ Рилски

да слави св. Ивана като всенароденъ светецъ. Но той билъ почитанъ не само отъ българи, а и отъ сърби, руси, румъни и гърци.

Коститѣ (мощитѣ) не останали въ Рила. Въ онова време тя била много по-недостъпна отъ днесъ. И за да могатъ повече хора да получатъ благодать и изцѣление отъ тѣхъ, царь Петъръ пожелалъ (Х. в.) да бждатъ пренесени въ София. Презъ 1184 г. маджарскиятъ кралъ ги

Къмъ 941 год. св. Иванъ се отдѣлилъ въ своята пещера и тамъ прекаралъ още петъ години, като се поминалъ на 18 августъ 946 г. Него- виятъ святъ животъ, неговото презрение къмъ богатствата, къмъ разкоша и блъсъка, съ които се отличавала частъ отъ тогавашното общество, го издигатъ предъ очите на всички, и българска- та църква почнала